μένου κατά τήν περίοδο τῆς δοκιμασίας. Ἡ ἐν λόγω περιγραφή πρέπει νά εἶναι ἀρκετά ἀκριβής γιά νά ἐπιτρέπει στήν ΑΔΑ νά αἰτιολογεῖ καί νά λαμβάνει τήν ἀπόφασή της.

3. Στήν ἁρμόδια διοικητική ἀρχή ἀνήκει ἡ ἐξουσία ἐκτιμήσεως τῆς ἱκανότητος τοῦ δοκίμου ὑπαλλήλου νά ἀσκεῖ τά καθήκοντα πού τοῦ ἔχουν ἀνατεθεῖ, ὑπό τήν ἐπιφύλαξη τοῦ δικαστικοῦ ἐλέγχου τῆς ἐν λόγω ἀσκήσεως ἀπό τό Δικαστήριο γιά πρόδηλη πλάνη.

4. Οἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ἀποβλέπουν στήν ἐξασφάλιση τῆς ἀμύνης τῶν ὑπαλλήλων ἔναντι ἐνεργειῶν τρίτων καί ὄχι ἔναντι πράξεων πού προέρχονται ἀπό τό ἴδιο τό ὄργανο στό ὁποῖο ὑπηρετοῦν καί τῶν ὁποίων ὁ ἔλεγχος διέπεται ἀπό ἄλλες διατάξεις τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως.

Στήν ὑπόθεση 98/81,

K. J. Munk, πρώην δόκιμος ὑπάλληλος στήν Ἐπιτροπή τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, κάτοικος Βρυξελλῶν, rue de Maelbeek 9, ἐκπροσωπούμενος καί ἐπικουρούμενος ἀπό τόν G. Vandersanden, δικηγόρο Βρυξελλῶν, avenue de Blauwaerts 38, Βρυξέλλες, μέ ἀντίκλητο στό Λουξεμβοῦργο τόν δικηγόρο N. Eden, 2, rue Goethe,

προσφεύγων,

κατά

Επιτροπης των Ευρωπαϊκων Κοινοτητων, ἐκπροσωπουμένης ἀπό τόν J. Pipkorn, μέλος τῆς νομικῆς της ὑπηρεσίας, ἐπικουρούμενο ἀπό τόν R. Andersen, δικηγόρο Βρυξελλῶν, avenue Montjoie 214, Βρυξέλλες, μέ ἀντίκλητο στό Λουξεμβοῦργο τόν O. Montalto, μέλος τῆς νομικῆς της ὑπηρεσίας, κτίριο Jean Monnet, Plateau du Kirchberg, Λουξεμβοῦργο,

καθ' ἧς,

πού ἔχει ὡς ἀντικείμενο ἀκύρωση τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς 1ης Ἰουλίου 1980, μέ τήν ὁποία ἀπεφασίσθη ἡ λήξη τῆς ὑπηρεσιακῆς του σχέσεως μετά τό πέρας τῆς περιόδου δοκιμασίας, μέ τίς συνέπειες πού μιά τέτοια ἀκύρωση συνεπάγεται, κυρίως ὅσον ἀφορᾶ τήν ἀποκατάσταση στήν σταδιοδρομία,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμῆμα)

συγκείμενο ἀπό τούς: O. Due, πρόεδρο τμήματος, A. Χλωρό καί F. Grévisse, δικαστές,

γενικός εἰσαγγελεύς: G. Reischl
γραμματεύς: P. Heim

ἐκδίδει τήν ἀκόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Τά πραγματικά περιστατικά, τά αἰτήματα, οἱ ἰσχυρισμοί καί τά ἐπιχειρήματα τῶν διαδίκων πού ἀνεπτύχθησαν κατά τήν ἔγγραφη διαδικασία ἔχουν συνοπτικῶς ὡς ἑξῆς:

I — Πραγματικά περιστατικά καί ἔγγραφη διαδικασία

Μέ ἀπόφαση τῆς 18ης Μαρτίου 1980, μέ ἀναδρομική ἰσχύ ἀπό τήν 1η Ὀκτωβρίου 1979, ὁ προσφεύγων ἀνέλαβε ὑπηρεσία στήν Ἐπιτροπή, μέ τόν βαθμό Α 7. Ἐτοποθετήθη στή Γενική Διεύθυνση XIV/B/2 (ἁλιεία — ἀγορές καί διαρθρώσεις — τμῆμα «διαρθρωτική πολιτική»).

Στίς 20 Μαΐου 1980, ὁ προϊστάμενος τοῦ τμήματος, στό ὁποῖο εἶχε τοποθετηθεῖ, τόν ἐνημέρωσε μέ ὑπηρεσιακό σημείωμα ὅτι δέν θά προέτεινε τή μονιμοποίησή του κατά τό πέρας τῆς περιόδου δοκιμασίας.

Ὁ προσφεύγων ἀπήντησε στό ἐν λόγω σημείωμα, τήν 9η Ἰουνίου 1980.

Στίς 19 Ἰουνίου 1980, ὁ προϊστάμενος τοῦ τμήματος ἔκανε δυσμενῆ γιά τήν διατήρηση τοῦ προσφεύγοντος στήν ὑπηρεσία τῆς Ἐπιτροπῆς ἔκθεση, κατά τό πέρας τῆς δοκιμασίας.

Ἡ ἔκθεση αὐτή ἐκοινοποιήθη στόν προσφεύγοντα στίς 22 Ἰουνίου 1980, ὁ ὁποῖος τήν ἐπέστρεψε μαζί μέ τίς παρατηρήσεις του, στίς 27 Ἰουνίου.

Μέ ἀπόφαση τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς 1ης Ἰουλίου 1980, μέ αὐθημερόν ἰσχύ, ὁ προσφεύγων ἀπελύθη.

Στίς 26 Σεπτεμβρίου 1980, ὁ προσφεύγων ὑπέβαλε, κατ' ἐφαρμογήν τοῦ ἄρθρου 90, παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων, ἔνσταση κατά τῆς ἐν λόγω ἀποφάσεως.

Ἡ Ἐπιτροπή ἔλαβε ρητή ἀπόφαση περί ἀπορρίψεως τῆς ἐνστάσεως τοῦ προσφεύγοντος, μόλις τήν 21η Μαΐου 1981.

Ἐπειδή δέν ἐδόθη συνέχεια στήν ἔνστασή του ἐντός τῆς ἀπαιτουμένης προθεσμίας τῶν τεσσάρων μηνῶν, ὁ Munk προσέφυγε στό Δικαστήριο κατά τῆς σιωπηρᾶς ἀπορρίψεως τῆς ἐνστάσεώς του.

Ἡ προσφυγή του ἐπρωτοκολλήθη στό Δικαστήριο στίς 24 Ἀπριλίου 1981.

Τό Δικαστήριο (δεύτερο τμῆμα) κατόπιν ἐκθέσεως τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ καί μετ' ἀκρόαση τοῦ γενικοῦ εἰσαγγελέως, ἀπεφάσισε τήν ἔναρξη τῆς προφορικῆς διαδικασίας χωρίς προηγουμένη διεξαγωγή ἀποδείξεων. Προσεκάλεσε, πάντως, τήν Ἐπιτροπή νά παράσχει πληροφορίες περί τῶν καθηκόντων πού ἐκτελοῦσε ὁ προσφεύγων κατά τήν διάρκεια τῆς δοκιμασίας του καθώς καί νά προβεῖ σέ ἐκτίμηση τῆς ἐργασίας του ἀπό ἐπιστημονικῆς πλευρᾶς σέ σχέση μέ τίς ἀπαιτήσεις τῆς ὑπηρεσίας καθώς καί περί τῶν καθηκόντων πού ἀσκεῖ τώρα ὁ προσφεύγων στήν Γενική Διεύθυνση VI τῆς Ἐπιτροπῆς ὑπό τήν ἰδιότητα τοῦ ἐθνικοῦ ἐμπειρογνώμονος, καθώς καί σέ ἐκτίμηση τῆς ποιότητος τῆς ἐργασίας του. Οἱ ἐν λόγω πληροφορίες παρεσχέθησαν ἐντός τῆς ταχθείσης προθεσμίας.

II — Αἰτήματα τῶν διαδίκων

1. Ὁ προσφεύγων ζητεῖ ἀπό τό Δικαστήριο:

— νά κρίνει τήν προσφυγή παραδεκτή καί βάσιμη·

— νά ἀκυρώσει, συνεπῶς, τήν ἀπόφαση τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς 1ης Ἰουνίου 1980 περί ἀπολύσεως τοῦ προσφεύγοντος κατά τό πέρας τῆς περιόδου δοκιμασίας του·

— νά ἀποκαταστήσει, συνεπῶς τήν σταδιοδρομία τοῦ προσφεύγοντος τήν ὁποία δικαιοῦται·

— νά καταδικάσει τήν καθ' ἧς στά δικαστικά ἔξοδα.

2. Ἡ καθ' ἧς ζητεῖ ἀπό τό Δικαστήριο:

— νά ἀπορρίψει τήν προσφυγή ὡς ἀβάσιμη·

— νά καταδικάσει τόν προσφεύγοντα στά δικαστικά ἔξοδα.

III — Ἰσχυρισμοί καί ἐπιχειρήματα τῶν διαδίκων

1. Ὁ προσφεύγων ὑποστηρίζει ὅτι ἡ ἀπόφαση περί ἀπολύσεώς του, τῆς 1ης Ἰουλίου 1980, ἐλήφθη κατά παράβαση τοῦ ἄρθρου 34, παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, βαρύνεται μέ ἐσφαλμένη αἰτιολογία καί κατάχρηση ἐξουσίας.

Ὡς πρός τόν πρῶτο λόγο, περί παραβάσεως τοῦ ἄρθρου 34, παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, ὁ προσφεύγων προβάλλει τά ἀκόλουθα ἐπιχειρήματα:

Δυνάμει τῆς διατάξεως αὐτῆς, πρέπει νά συνταχθεῖ ἔκθεση περί τῶν ἱκανοτήτων τοῦ δόκιμου ὑπαλλήλου «τό ἀργότερο ἕνα μῆνα πρίν ἀπό τή λήξη τῆς περιόδου δοκιμασίας».

Ἐν τούτοις, ἐνῶ ἡ περίοδος δοκιμασίας ἔληγε στίς 30 Ἰουνίου 1980, ἡ ἔκθεση κατά τό πέρας τῆς δοκιμασίας συνετάγη μόλις στίς 19 Ἰουνίου, ὁ προσφεύγων τήν ἔλαβε μόλις στίς 22 Ἰουνίου, τήν ἐπέστρεψε δέ στήν ὑπηρεσία του, μαζί μέ τίς παρατηρήσεις του, τήν Παρασκευή 27 Ἰουνίου. Κατά τόν προσφεύγοντα, ἡ ἁρμοδία γιά τούς διορισμούς ἀρχή δέν διέθετε, συνεπῶς, παρά μόνο μία ἡμέρα, τήν Δευτέρα 30 Ἰουνίου, γιά νά ἐκτιμήσει τά ἐπιχειρήματα τοῦ προσφεύγοντος, ὁ ὁποῖος καταλήγοντας ἐζήτει ἐπανεξέταση τῆς περιπτώσεώς του.

Πρέπει ἑπομένως νά ἀναγνωρισθεῖ, κατά τόν προσφεύγοντα, ὅτι ἡ προθεσμία, δημοσίας τάξεως, τήν ὁποία προβλέπει καί ἐγγυᾶται τό ἄρθρο 34, παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, δέν ἐτηρήθη ὅσον ἀφορᾶ τήν σύνταξη τῆς ἐκθέσεως κατά τό πέρας τῆς δοκιμασίας, ἐπί πλέον δέ, οἱ παρατηρήσεις τοῦ προσφεύγοντος, οἱ ὁποῖες διεβιβάσθησαν ἀργά, δέν ἐλήφθησαν σοβαρά ὑπ' ὄψη ἀπό τήν καθ' ἧς γιά νά δυνηθεῖ νά ἀποφασίσει μέ πλήρη ἐπίγνωση τῆς καταστάσεως.

Συνεπῶς, ἀκόμη καί ἄν τό κῦρος τῆς ἐκθέσεως κατά τό πέρας τῆς δοκιμασίας δέν θά ἠδύνατο νά ἀμφισβητηθεῖ ὡς πρός τήν τήρηση τῆς ταχθείσης διά τήν κατάρισίν της προθεσμίας, ἡ ἐπακολουθήσασα ἀπόφαση περί ἀπολύσεως ἦταν ἀντικανονική, ἐπειδή δέν ἐτήρησε τήν ἐν λόγω προθεσμία καί ἐπειδή δέν ἐπέτρεψε στόν προσφεύγοντα νά ὑποβάλλει, πρεπόντως, τίς παρατηρήσεις του ἐπί τῆς ἐκθέσεως δοκιμασίας.

Ὅσον ἀφορᾶ τόν λόγο περί ἐσφαλμένης αἰτιολογίας τῆς ἀποφάσεως ἀπολύσεώς του, ὁ προσφεύγων παρατηρεῖ ὅτι ἡ ἔκθεση κατά τό πέρας τῆς δοκιμασίας, ἐπί τῆς ὁποίας ἐστηρίχθη ἡ ἐν λόγω ἀπόφαση, δέν

ἀποδίδει παρά μέρος τῆς πραγματικότητος καί μάλιστα αὐτό πού δύναται νά θεωρηθεῖ δυσμενές γιά τόν προσφεύγοντα.

Στήν ἐν λόγω ἔκθεση, τοῦ προσάπτονται τά ἀκόλουθα: ἔλλειψη κατανοήσεως τῶν καθηκόντων του· ἀνεπαρκής εὐχέρεια προσαρμογῆς πρός τή φύση τῆς ἀπαιτουμένης ἐργασίας· κακή κρίση· ἀνικανότης ὀργανώσεως τῆς ἐργασίας σέ σχέση μέ τίς ἀνάγκες τῆς ὑπηρεσίας· μή ἱκανοποιητική ἀντίληψη τῶν εὐθυνῶν καί μή ἱκανοποιητική ἐκπλήρωση τῶν καθηκόντων τά ὁποῖα τοῦ ἀνετέθησαν· ἐργασία πολύ θεωρητική, ἡ ὁποία δέν λαμβάνει ὑπ' ὄψη τήν πραγματικότητα· βραδύτης ἐπεξεργασίας· μή τήρηση τῆς ἱεραρχίας, ἄρνηση συμμορφώσεως πρός τίς ὁδηγίες πού τοῦ ἐδίδοντο ἱεραρχικῶς, καί δυσκαμψία στίς ἐπαφές του μέ τούς ἄλλους.

Ὁ προσφεύγων ἀμφισβητεῖ τό βάσιμο αὐτῶν τῶν μομφῶν ὡς ἀντιθέτων πρός τήν πραγματικότητα τόσον ὅσον ἀφορᾶ τήν ποιότητα καί τήν ποσότητα τῆς ἐργασίας πού προσέφερε κατά τή διάρκεια τῆς δοκιμασίας του ὅσον καί τήν συμπεριφορά του ἐντός τῆς ὑπηρεσίας.

Γενικώτερα, καί στό μέτρο πού οἱ μομφές αὐτές συνίστανται κατ' οὐσίαν στήν ἀποδιδομένη σ' αὐτόν ἔλλειψη τηρήσεως τῆς ἱεραρχίας καί στήν ἀνικανότητα παροχῆς ἔργου συμφώνου πρός τίς διδόμενες ἱεραρχικά κατευθύνσεις, ὁ προσφεύγων προβάλλει τούς ἀκόλουθους ἰσχυρισμούς:

Χωρίς νά ἐλλείπει ὁ σεβασμός πρός τόν ἱεραρχικῶς προϊστάμενό του καί μέ ὅλη τήν ἐπιβαλλομένη ἐχεμύθεια, ὁ προσφεύγων ἐζήτησε νά ἐνημερωθεῖ ἀπό ἄλλους συναδέλφους του γιά τόν καλλίτερο τρόπο ἐκπληρώσεως τῶν ἐργασιῶν πού τοῦ ἀνετέθησαν, ὥστε νά ἀντισταθμίσει τήν ἔλλειψη σαφῶν ὁδηγιῶν ἐκ μέρους τοῦ προϊσταμένου τοῦ τμήματός του, τοῦ ὁποίου οἱ οἰκονομικές καί τεχνικές γνώσεις δέν ἦταν ἐπαρκεῖς γιά νά δύναται νά τόν καθοδηγεῖ στίς ἐργασίες του. Ἡ κατάσταση αὐτή ἐπεδεινοῦτο ἐξ ἄλλου, κατά τόν προσφεύγοντα, ἀπό τό γεγονός ὅτι ὁ προϊστάμενος τοῦ τμήματός του δέν ἐγνώριζε οὔτε δανικά, οὔτε ἀγγλικά, γλῶσσες ἐργασίας τοῦ προσφεύγοντος. Ἀπό αὐτό προέκυπτε ὅτι ὄχι μόνο ὤφειλε νά ἀντιμετωπίσει, ὡς δόκιμος, ἐπηυξημένες δυσκολίες κατά τήν ἐκτέλεση τῶν καθηκόντων του, ἀλλά ἐπίσης καί ὅτι ἔδιδε, ἀδίκως, στόν προϊστάμενο τοῦ τμήματός του τήν ἐντύπωση ἑνός δοκίμου χωρίς πνεῦμα συνεργασίας καί πειθαρχίας.

Ἐξ ἄλλου, ὁ προσφεύγων ἀμφισβητεῖ τίς ἐπιφυλάξεις πού ἐκφράζονται στήν ἔκθεση κατά τό πέρας τῆς δοκιμασίας γιά τήν ποιότητα καί τήν ποσότητα τῶν ἐργασιῶν του, οἱ ὁποῖες, μετά τήν ἐκτέλεσή τους, ἐγένοντο δεκτές χωρίς καμμία ἐπίκριση, σέ ὁρισμένες δέ περιπτώσεις ἐγένοντο δεκτές πολύ εὐνοϊκά. Ὁ προσφεύγων παραπέμπει στίς μελέτες του γιά τήν πλεονάζουσα ἱκανότητα τοῦ στόλου τῆς ΕΟΚ, τήν ἐξέλιξη τοῦ Κέντρου τῆς Βορείου Θαλάσσης, τά οἰκονομικά ἀποτελέσματα τῶν ἐνισχύσεων στίς βιομηχανίες σαρδέλλας καί ἀντζούγιας, καί σέ ἐργασίες πού ἔκανε παράλληλα μέ ἄλλες, ὅπως γιά τήν δημιουργία ἑνός «Norway pout box» γιά τήν «Ἰουτλάνδη».

Ὁ προσφεύγων τονίζει, ὅτι ὄχι μόνο οἱ ἐργασίες του ἦταν ἱκανοποιητικοῦ ἐπιπέδου, ἀλλά καί ὅτι ἦταν ὑποχρεωμένος νά τίς πραγματοποιεῖ ἀντιμετωπίζοντας, προβλήματα λόγω τῆς δυσχέρειας ἐπικοινωνίας μέ τόν προϊστάμενο τοῦ τμήματός του γιά γλωσσικούς λόγους, τῆς ἐλλείψεως ὁδηγιῶν ἀκόμη δέ καί τεχνικῶν μέσων (ἔλλειψη δακτυλογράφων ἀγγλικῆς γλώσσης) καθώς καί τῆς ἀπουσίας στήν ὑπηρεσία του προσώπων μέ τά ὁποῖα θά ἠδύνατο νά ἀνταλλάξει ἀπόψεις ἐπί τῶν οἰκονομικῶν καί τεχνικῶν δεδομένων κατά τήν ἐκτέλεση ὁρισμένων ἀπ' αὐτές τίς ἐργασίες.

Ὅσον ἀφορᾶ τόν λόγο περί καταχρήσεως ἐξουσίας, ὁ προσφεύγων ὑποστηρίζει ὅτι προκύπτει ἀπό τά ἀκόλουθα. Ὁ ἰδιαίτερα αὐστηρός χαρακτήρας τῆς ἐκθέσεως, κατά τό πέρας τῆς δοκιμασίας, πού συνετέλεσε ἄμεσα στήν ἀπόλυσή του, ὠφείλετο στήν

ἐχθρότητα τοῦ προϊσταμένου τοῦ τμήματος ἀπέναντί του λόγω τῆς ἐλλείψεως ἐπικοινωνίας καί συνεργασίας μεταξύ των ἐξ αἰτίας τῶν γλωσσικῶν δυσχερειῶν καί τῆς ἐλλείψεως ὁδηγιῶν ἀπό τόν προϊστάμενο τοῦ τμήματός του γιά τήν ἐκπλήρωση τῶν μελετῶν πού διεξήγαγε κατά τήν διάρκεια τῆς περιόδου δοκιμασίας του.

Σ' αὐτό ἔπρεπε νά προστεθεῖ καί τό γεγονός ὅτι, ὅπως προκύπτει ἀπό τήν ἔκθεση βαθμολογίας, οἱ ἱεραρχικά προϊστάμενοι τοῦ προσφεύγοντος τοῦ εἶχαν συστήσει, πρίν ἀπό τό Πάσχα 1980, νά ἀνεύρει ἄλλη θέση γιά νά συνεχίσει τήν δοκιμασία του σέ ἄλλη γενική διεύθυνση ὥστε νά ἐπιτύχει, ἐνδεχομένως, τήν μονιμοποίησή του.

Ὁ προσφεύγων βεβαιώνει ὅτι πράγματι ἔκανε σειρά προσπαθειῶν στό τμῆμα «ἐσωτερικοί πόροι» στά πλαίσια τῆς γενικῆς διευθύνσεως XIV, ἡ ὁποία ἐφαίνετο διατεθειμένη νά τόν δεχθεῖ, καθώς καί σέ ἄλλες γενικές διευθύνσεις. Ὁ προσφεύγων διατείνεται ὅτι ἡ ἐνδεχόμενη μετάταξη στό ἐσωτερικό τῆς γενικῆς διευθύνσεως, πού θά ἐσήμαινε ὅτι ὁ προϊστάμενος τοῦ τμήματός του θά ἔχανε τήν θέση του ἐντός τοῦ τμήματός του, παρημποδίσθη γιά τόν λόγο αὐτό. Σχετικά ὑποστηρίζει ὅτι, ὅπως κατεφάνη στό τέλος τοῦ μηνός Ἰουνίου, σέ μία τηλεφωνική ἐπικοινωνία του μέ τόν προϊστάμενο τοῦ τμήματός του, ὁ τελευταῖος ἐδέχετο τήν μεταφορά του στήν γενική διεύθυνση VI — τροποποιώντας στήν συνέχεια τήν ἔκθεση κατά τό πέρας τῆς δοκιμασίας — ὑπό τόν ὅρο νά ἐπιτύχει σέ ἀντάλλαγμα τήν τοποθέτηση ἐντός τοῦ τμήματός του ἑνός κατάλληλου ὑπαλλήλου, πρᾶγμα πού δέν ἐπραγματοποιήθη.

Κατά τόν προσφεύγοντα, τό περιεχόμενο τῆς ἐκθέσεως κατά τό πέρας τῆς δοκιμασίας ἐνεπνέετο, κατά μεγάλο μέρος, ἀπό τό γεγονός ὅτι ὁ προϊστάμενος τοῦ τμήματός του ἤθελε πάση θυσία νά διαφυλάξει τήν θέση πού κατεῖχε ὁ προσφεύγων, ἀκόμη καί ἄν τοῦτο θά ὁδηγοῦσε στήν ἀπόλυσή του κατά τή λήξη τῆς δοκιμασίας.

Ὑπ' αὐτές τίς συνθῆκες, παρατηρεῖ ὁ προσφεύγων, εἶναι λογική ἡ σκέψη ὅτι ἄν ἐπετυγχάνετο ἡ μετάταξή του σέ ἄλλη θέση τῆς γενικῆς διευθύνσεως VI, ἤ ἄν συνεφωνεῖτο ἀντάλλαγμα γιά ἀμοιβαία μετακίνηση στήν γενική διεύθυνση XIV, δέν θά εἶχε ἀπολυθεῖ.

Στά ἀνωτέρω πρέπει νά προστεθεῖ, κατά τόν προσφεύγοντα, ἡ ἄρνηση τῶν ἱεραρχικῶς προϊσταμένων του νά τοῦ παράσχουν τήν ὀφειλομένη, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 24 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων, βοήθεια καί τό γεγονός ὅτι ἔλαβαν τήν ἀπόφαση περί ἀπολύσεώς του χωρίς νά ἀναμείνουν τίς αἰτήσεις πού ἐπρόκειτο νά ὑποβάλει προκειμένου νά ἐπιτύχει τήν μετάταξή του, παρά τό γεγονός ὅτι ἦταν ἐνήμεροι γι' αὐτά. Τέλος, ἡ ἀποφασιστικότης τῶν ἱεραρχικῶς προϊσταμένων του νά ἐπιτύχουν τήν ἀπόλυσή του καί ἡ προβαλλομένη κατάχρηση ἐξουσίας γίνεται φανερή, κατά τόν προσφεύγοντα, ἀπό τήν ἀντιφατική στάση τῆς Ἐπιτροπῆς.

Σχετικά, παρατηρεῖ ὅτι: εἴτε δέν εἶχε τά ἀπαραίτητα προσόντα γιά νά μονιμοποιηθεῖ, στό τέλος τῆς δοκιμασίας του, ἐντός τοῦ τμήματος στό ὁποῖο εἶχε τοποθετηθεῖ, σ' αὐτή δέ τήν περίπτωση ἡ τοποθέτησή του σέ ἄλλη ὑπηρεσία γίνεται ἀδιανόητη, εἴτε εἶχε πράγματι τά ἀπαιτούμενα προσόντα γιά τήν μονιμοποίησή του, σ' αὐτή δέ τήν περίπτωση, θά ἔπρεπε νά ληφθοῦν ὑπ' ὄψη γιά νά συνταχθεῖ εὐνοϊκή ἔκθεση κατά τό πέρας τῆς δοκιμασίας καί νά καταστεῖ δυνατή, στήν συνέχεια, ἡ μονιμοποίησή του.

Ἡ ἴδια ἀντίφαση ὑφίσταται, κατά τόν προσφεύγοντα, μεταξύ τῆς ἐκτιμήσεως σχετικά μέ τήν δοκιμασία του, πού ὡδήγησε στήν ἀπόλυσή του, καί τῆς προσλήψεώς του, ἀπό τήν 1η Δεκεμβρίου 1980, ὡς ἐθνικοῦ ἐμπειρογνώμονος στή γενική διεύθυνση VI, ἀπασχόληση πού ἀπαιτεῖ ἱκανότητες καί προσόντα παρόμοια μέ τά ἀπαιτούμενα ἀπό τούς ὑπαλλήλους τῆς Ἐπιτροπῆς, καθώς καί αἴσθηση τῆς ἱεραρχικῆς τάξεως, τήν ἔλλειψη τῆς ὁποίας τοῦ προσῆψε ἡ Ἐπιτροπή ὑπό τήν ἰδιότητά του ὡς δοκίμου.

2. Ἡ Ἐπιτροπή ἀναπτύσσει τά ἀκόλουθα ἐπιχειρήματα:

Ὅσον ἀφορᾶ τόν πρῶτο λόγο, περί παραβάσεως τοῦ ἄρθρου 34, παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, παρατηρεῖ ὅτι δέν ἀμφισβητεῖται ὅτι ἡ ἔκθεση κατά τό πέρας τῆς δοκιμασίας δέν συνετάγη ἐντός τῆς προβλεπομένης ἀπό τήν ἐν λόγω διάταξη προθεσμίας.

Ἐν τούτοις, ἀναφέρεται στήν νομολογία τοῦ Δικαστηρίου, σύμφωνα μέ τήν ὁποία, παρ' ὅλο πού ἡ βραδύτης στήν κατάρτιση τῆς ἐκθέσεως συνιστᾶ ἀνωμαλία, ἡ ἀνωμαλία αὐτή δέν εἶναι ἱκανή νά θίξει τό κῦρος τῆς ἐκθέσεως (ἀπόφαση τῆς 12ης Ἰουλίου 1973, di Pillo κατά Ἐπιτροπῆς, 10 καί 14/72, Rec. σ. 770). Ἡ ἀπόφαση περί ἀπολύσεως δέν πρέπει κατ' ἀνάγκην νά ληφθεῖ σέ μιά ἡμερομηνία πού συμπίπτει μέ τήν λήξη τῆς δοκιμασίας ἀλλά, ἁπλῶς, ἐντός εὐλόγου προθεσμίας, ἡ ὁποία ἀρχίζει ἀπό τήν στιγμή πού ἡ ἔκθεση κατά τό πέρας τῆς δοκιμασίας, κατηρτίσθη καί ἐγνωστοποιήθη στόν ἐνδιαφερόμενο. Τό περιεχόμενο τῆς ἐκθέσεως, ὑπογραμμίζει, δέν ἔπρεπε νά προξενήσει κατάπληξη στόν προσφεύγοντα, ὁ ὁποῖος εἶχε προειδοποιηθεῖ κατά τήν διάρκεια τῆς δοκιμασίας του, κυρίως δέ μέ σημείωμα τοῦ προϊσταμένου τοῦ τμήματός του, τῆς 20ῆς Μαΐου 1980, γιά τά προβλήματα πού ἐδημιούργει ἡ συμπεριφορά του, τοῦ εἶχε δέ γίνει σύσταση νά ἀνεύρει ἐνδεχομένως μία ἄλλη θέση γιά νά συνεχίσει τήν δοκιμασία του.

Κατά τά λοιπά, βεβαιώνει ἡ Ἐπιτροπή, τό ὅτι ἡ ἔκθεση κατά τό πέρας τῆς δοκιμασίας συνετάγη μέ βραδύτητα, ὀφείλεται στήν ἀναμονή στήν ὁποία εὑρίσκοντο οἱ ἱεραρχικῶς προϊστάμενοι τοῦ προσφεύγοντος ὅσον ἀφορᾶ τήν πραγματοποίηση τῆς ἐνδεχομένης αὐτῆς ἀλλαγῆς θέσεως, καθώς καί στήν βραδύτητα ὑποβολῆς ἀπό τόν ἐνδιαφερόμενο μιᾶς μελέτης πού τοῦ εἶχε ἀνατεθεῖ στίς 20 Μαΐου 1980.

Ἐξ ἄλλου, ἡ Ἐπιτροπή ὑποστηρίζει ὅτι ἡ ἔκθεση κατά τό πέρας τῆς δοκιμασίας καί τά παραρτήματά της ἦταν ἀρκούντως σαφῆ γιά νά ἐπιτρέψουν στήν ἁρμοδία γιά τούς διορισμούς ἀρχή νά λάβει τήν ἀπόφασή της περί λήξεως τῆς δοκιμασίας ἐν ἐπιγνώσει τῆς καταστάσεως, καί ἀφοῦ ὁ προσφεύγων εἶχε τήν δυνατότητα νά ὑποβάλλει τίς παρατηρήσεις του, τό ὁποῖο καί ἔκανε στίς 27 Ἰουνίου 1980.

Ὅσον ἀφορᾶ τόν λόγο περί ἐσφαλμένης αἰτιολογίας, ἡ Ἐπιτροπή παρατηρεῖ ὅτι ἡ ἔκθεση κατά τό πέρας τῆς δοκιμασίας περιλαμβάνει τήν οὐσία τῶν διαπιστώσεων τῶν ἱεραρχικά προϊσταμένων γιά τόν τρόπο ἐκτελέσεως τῶν καθηκόντων, πράγμα πού ἀποτελεῖ καθοριστικό στοιχεῖο τῆς ἀποφάσεως τῆς ἁρμοδίας γιά τούς διορισμούς ἀρχῆς. Ἡ ἐκτίμηση τῶν ἱκανοτήτων τοῦ ὑποψηφίου, ὑποστηρίζει, γίνεται κατά διακριτική εὐχέρεια ὑπό τήν ἐπιφύλαξη τοῦ ἐλέγχου τοῦ Δικαστηρίου ἐπί τῶν τρόπων καί τῶν μέσων πού ὡδήγησαν στήν ἐν λόγω ἐκτίμηση, ὅπως προκύπτει ἀπό τίς ἀποφάσεις τῆς 19ης Ἰουλίου 1965 (Kelgall κατά Συνελεύσεως ΕΚΑΧ, Rec. 1956, σ. 29) καί τῆς 12ης Δεκεμβρίου 1956 (Mirossevitch κατά Ἀνωτάτης Ἀρχῆς ΕΚΑΧ, Rec. 1956, σ. 386).

Ἡ Ἐπιτροπή προσάπτει ἐξ ἄλλου στόν προσφεύγοντα ὅτι στηρίζει τήν ἐπιχειρηματολογία του στήν προβαλλομένη ἐχθρότητα πού ἐπέδειξε ὁ προϊστάμενος τοῦ τμήματος ἐναντί του, παραγνωρίζοντας τό γεγονός ὅτι ἡ ἔκθεση κατά τό πέρας τῆς δοκιμασίας, πού συνιστᾶ τήν βάση τῆς ἀποφάσεως περί ἀπολύσεώς του, πού κατηρτίσθη ἀπό τόν προϊστάμενο τοῦ τμήματός του, ἔφερε ἐπίσης τίς ὑπογραφές τοῦ διευθυντοῦ τῆς διευθύνσεως Β «Ἀγορές καί διαρθρώσεις», ὁ ὁποῖος συνέταξε τήν ἔκθεση μετά ἀπό διαβούλευση μέ τόν προϊστάμενο τοῦ τμήματος, καθώς καί τοῦ γενικοῦ διευθυντοῦ τῆς γενικῆς διευθύνσεως XIV, οἱ ὁποῖοι ἔτσι ἐνέκριναν τό περιεχόμενό της.

Χωρίς νά ἀμφισβητεῖ τίς πνευματικές ἱκανότητες τοῦ προσφεύγοντος, ἡ Ἐπιτροπή ὑποστηρίζει ὅτι ἡ ἔκθεση κατά τό πέρας τῆς δοκιμασίας τοῦ προσφεύγοντος ἀποδίδει καλῶς τήν συμπεριφορά του κατά τήν διάρκεια τῆς δοκιμασίας του καί, πάντως, ἄν ἡ δοκιμασία τοῦ προσφεύγοντος δέν ἦταν στό σύνολό της ἀρνητική, ἀρνητικός ἦταν ὁ τελικός ἀπολογισμός.

Ἔτσι, ὁ προσφεύγων ἐπέδειξε ἔλλειψη τηρήσεως ἱεραρχίας, «παρακάμπτοντας»

τόν προϊστάμενο τοῦ τμήματός του, ἐπικρίνοντας τίς ὁδηγίες του, ἐπιδιώκοντας ἀκόμη καί νά τόν δυσφημήσει ἐναντι τῶν προϊσταμένων του.

Ἐξ ἄλλου, κατά τήν Ἐπιτροπή, ὁ προσφεύγων, μέ τήν τάση του νά ἀκολουθεῖ τίς δικές του ἰδέες γιά νά κατευθύνει τίς ἐργασίες πού τοῦ ἀνετίθεντο, μέ τήν ἐμμονή του νά μή θέλει νά ἀκολουθήσει τίς ὁδηγίες πού τοῦ ἔδιδαν οἱ προϊστάμενοί του, μεταξύ τῶν ὁποίων καί ὁ διευθυντής του, ὁ ὁποῖος ἐξεφράζετο στήν ἀγγλική καί μέ τήν τάση του νά ἐξετάζει τούς φακέλους θεωρητικά, ἐμπλεκόμενος σέ μακρές ἀναπτύξεις χωρίς ἄμεση σχέση μέ τά συγκεκριμένα δεδομένα, ἐνεργοῦσε μέ τρόπο πού οἱ ἐργασίες του διαιωνίζοντο καί παρίστατο ἀνάγκη νά ἐπαναληφθοῦν πολλές φορές.

Ἐπί πλέον, ἡ Ἐπιτροπή προβάλλει ὅτι ὁ προσφεύγων δέν εἶχε τηρήσει τήν ἐχεμύθεια διότι ἤρχετο σέ ἐπαφές ἐκτός τῆς γενικῆς του διευθύνσεως σχετικά μέ τίς μελέτες πού τοῦ εἶχαν ἀνατεθεῖ, ὅπως ἡ μελέτη περί τοῦ «Norway pout box», θέμα μέ σημαντικές πολιτικές διαστάσεις.

Τέλος, ἡ Ἐπιτροπή ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ προσφεύγων ὑπερέβαλε σκόπιμα τίς γλωσσικές καί τεχνικές δυσχέρειες, οἱ ὁποῖες εἶναι οἱ ἴδιες μ' αὐτές πού ἀντιμετωπίζει κάθε δόκιμος ὑπάλληλος, ἀρνούμενος, κατά τά λοιπά, νά ἀκολουθήσει τίς ὁδηγίες, ἄν καί ἠδύναντο νά τόν κατευθύνουν ἀποδοτικά κατά τήν διενέργεια τῶν ἐργασιῶν του.

Ὅσον ἀφορᾶ τόν λόγο περί καταχρήσεως ἐξουσίας, ἡ Ἐπιτροπή ὑποστηρίζει ὅτι ὁ προσφεύγων δέν προσκομίζει οὔτε κἄν ἴχνος ἀποδείξεως τοῦ λόγου αὐτοῦ. Ἡ ἔκθεση κατά τό πέρας τῆς δοκιμασίας ἀνταναικλᾶ ἀντικειμενικά τά στοιχεῖα τῆς δοκιμασίας ὑπογραμμίζοντας καί τίς θεωρητικές του γνώσεις καί σημειώνοντας, ὡς ὤφειλε, τίς κύριες δραστηριότητές του.

Γιά τήν μετάταξη τοῦ προσφεύγοντος, ἡ Ἐπιτροπή παρατηρεῖ ὅτι, ἐπειδή οἱ ἱεραρχικῶς προϊστάμενοί του δέν εἶχαν σχετικῶς ἁρμοδιότητα, δέν ἠδύναντο νά λάβουν καμμία συγκεκριμένη πρωτοβουλία οὔτε νά ἀναλάβουν εὐθύνη γιά τήν ἀποτυχία τῶν σχετικῶν προσπαθειῶν.

Ἡ ἐν λόγω μετάταξη, παρατηρεῖ, τοῦ συνεστήθη πρίν ἀπό τήν λήξη τῆς δοκιμασίας του, δεδομένων τῶν δυσμενῶν προοπτικῶν πού διεγράφοντο ὅσον ἀφορᾶ τήν μονιμοποίησή του στή διεύθυνση πού πραγματοποιοῦσε τή δοκιμασία του.

Οἱ ἱεραρχικῶς προϊστάμενοι τοῦ προσφεύγοντος δέν εἶχαν ἀναλάβει καμμία δέσμευση οὔτε ἔδωσαν καμμιά ὑπόσχεση σχετικά. Ἡ ἀποτυχία τῆς προσπάθειας αὐτῆς πρός μετάταξη ὠφείλετο στήν ἀπόφασή του νά μήν ἀκολουθήσει τήν ἐπίσημη διοικητική ὁδό καί στήν γνώση, ἀπό τούς ὑπευθύνους τῶν διευθύνσεων μέ τίς ὁποῖες ἦλθε σέ ἐπαφή, τοῦ τρόπου μέ τόν ὁποῖο ὁ προσφεύγων εἶχε διανύσει μέχρι τότε τήν δοκιμασία του στό τμῆμα στό ὁποῖο ὑπηρετοῦσε.

Χωρίς νά ἀγνοοῦν τό γεγονός τῶν ἐπαφῶν πού εἶχε ὁ προσφεύγων γιά νά ἐπιτύχει τήν μετάταξή του, συνεχίζει ἡ Ἐπιτροπή, οἱ ἱεραρχικῶς προϊστάμενοί του δέν ἠδύναντο νά ἀναμένουν ἐπ' ἀόριστον τήν κατάληξή των.

Ἡ σύνταξη τῆς ἐκθέσεως κατά τό πέρας τῆς δοκιμασίας καί ἡ λήψη ἐν συνεχεία τῆς ἀποφάσεως ἐπραγματοποιήθησαν συνεπῶς, ὄχι μόνο χωρίς παράβαση τοῦ κανόνος τῆς βοηθείας πρός τούς ὑπαλλήλους, ὅπως διατείνεται ὁ προσφεύγων, ἀλλά σύμφωνα ἐπίσης καί μέ τούς κανόνες περί τοῦ περιεχομένου καί τοῦ χρόνου κατά τόν ὁποῖο πρέπει νά διενεργηθοῦν.

Τέλος, ἡ Ἐπιτροπή τονίζει ὅτι οὔτε ἡ σύσταση πρός τόν προσφεύγοντα νά ἀνεύρει ἄλλη θέση οὔτε ἡ πρόσληψή του ὡς ἐθνικοῦ ἐμπειρογνώμονα ἀπό μία ἄλλη γενική διεύθυνση ἀντιφάσκουν πρός τό περιεχόμενο τῆς ἐκθέσεως κατά τό πέρας δοκιμασίας καί τήν ἀπόφαση περί ἀπολύσεως.

Ἡ σύσταση περί τῆς μετατάξεώς του ἔγινε στόν προσφεύγοντα γιά νά τοῦ ἐπιτρέψει νά ἀποδείξει ἐνδεχομένως τά προσόντα του σέ ἄλλη ὑπηρεσία κατά τήν ἐκπλήρωση καθηκόντων διαφορετικοῦ περιεχομένου, δεδομένων τῶν ἐλάχιστα θετικῶν ἀποτελεσμάτων στό ὁποῖα κατέληξε ἡ δοκιμασία του στό τμῆμα στό ὁποῖο ὑπηρέτει.

Ὅσον ἀφορᾶ τήν παροῦσα ἰδιότητά του ὡς ἐθνικοῦ ἐμπειρογνώμονος, ἡ Ἐπιτροπή παρατηρεῖ ὅτι τά ἀπαιτούμενα προσόντα καί ἱκανότητες γιά τήν ἐν λόγω θέση εἶναι διαφορετικῆς φύσεως ἀπό τά ἀπαιτούμενα γιά τούς ὑπαλλήλους.

Ἐνῶ οἱ ἐθνικοί ἐμπειρογνώμονες, συνεχίζει ἡ Ἐπιτροπή, περιορίζονται στήν ἐκπλήρωση ἀπολύτως συγκεκριμένων καί εἰδικῶν καθηκόντων, οἱ ὑπάλληλοι καλοῦνται νά προσαρμοσθοῦν σέ πολλαπλᾶ καί ποικίλα καθήκοντα ἐν ὄψει σκοπῶν, ἡ πραγματοποίηση τῶν ὁποίων προϋποθέτει πράγματι τόν παραμερισμό τῶν προσωπικῶν ἀντιλήψεων καί τήν συμμόρφωση στίς ἀπαιτήσεις τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας μέσα σέ ἱεραρχικά πλαίσια.

Τό Δικαστήριο, κατόπιν ἐκθέσεως τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ καί μετ' ἀκρόαση τοῦ γενικοῦ εἰσαγγελέως, ἀπεφάσισε τήν ἔναρξη τῆς προφορικῆς διαδικασίας χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή ἀποδείξεων. Κάλεσε, πάντως, τήν Ἐπιτροπή νά παράσχει πληροφορίες σχετικά μέ τά καθήκοντα πού ἤσκησε καί τίς ἐργασίες πού ἐξετέλεσε ὁ προσφεύγων κατά τήν περίοδο τῆς δοκιμασίας του, καθώς καί μία ἐκτίμηση τῆς ἐκπληρώσεως τῶν παρόντων καθηκόντων του ὡς ἐθνικοῦ ἐμπειρογνώμονος.

Οἱ πληροφορίες αὐτές, πού ἐδόθησαν ἐντός τῆς ταχθείσης προθεσμίας, ἔχουν ὡς ἑξῆς:

I — *Περιγραφή τῶν καθηκόντων τοῦ Munk στήν ΓΔ XIV*

(i) Ἀνάλυση διαρθρωτικῶν προβλημάτων στόν τομέα τῆς ἁλιείας (νορβηγικός γάδος, ἰσορροπία μεταξύ ἁλιευτικῶν δυνατοτήτων καί ἁλιευτικοῦ πλούτου).

(ii) Ἐξέταση σχεδίων καί προγραμμάτων ἐπενδύσεων στόν τομέα τῆς ἁλιείας (κυρίως ναυπήγηση σκαφῶν, ἐκσυγχρονισμός μηχανῶν, βιομηχανικές ἐγκαταστάσεις).

(iii) Παρακολούθηση ὁρισμένων μελετῶν οἰκονομικοῦ κυρίως χαρακτῆρος πού ἐδόθησαν ἐκτός τῆς ὑπηρεσίας.

II — *Ἐργασίες*

1. Ἀνάλυση διαρθρωτικῶν προβλημάτων

α) Ἐργασία ἐπί τοῦ «Norway pout box»:

Σκοπός τῆς ἐργασίας ἦταν νά διευκολυνθεῖ ἡ ἀναζήτηση λύσεως, ἀπό πλευρᾶς διαρθρώσεως, στά δημιουργούμενα προβλήματα ἀπό τά μέτρα διατηρήσεως τοῦ «Norway pout box». Ἔπρεπε νά καταλήξει, μετά ἐξακρίβωση τῶν δανικῶν ἀπωλειῶν συνεπεία τοῦ βρετανικοῦ μέτρου ἀπαγορεύσεως τῆς ἁλιείας γάδου, σέ ὑποδείξεις περί τοῦ καλλιτέρου τρόπου διευκολύνσεως τῶν ἁλιέων καί τῶν βιομηχάνων νά στραφοῦν τουλάχιστον ἐν μέρει σέ ἄλλες δραστηριότητες.

Ἀπό τήν ἀρχή, ὁ προϊστάμενος τοῦ τμήματός του προσεπάθησε νά περιορίσει τήν μελέτη ἐντός τοῦ θέματός της πού ἀνήγετο στίς ἁρμοδιότητες τοῦ τμήματος, ἀλλά χωρίς ἐπιτυχία.

Παρά τά προηγηθέντα, ἡ ἐργασία περιορίζεται νά καταδείξει ὅτι τό βρετανικό μέτρο ἐπέφερε ζημία στήν δανική ἁλιεία· ἀπ' αὐτή τήν ἄποψη, καί παρά τό γεγονός ὅτι στηρίζεται σέ ὁρισμένες ἐπιδεκτικές κριτικῆς ὑποθέσεις, ἡ ἐργασία δύναται νά θεωρηθεῖ ὡς εὔστοχη σέ αὐστηρά θεωρητικό ἐπίπεδο, ἦταν ὅμως ἐντελῶς ἄχρηστη, καί μάλιστα ἐπικίνδυνη, γιά τήν πολιτική τῆς Ἐπιτροπῆς πρός διατήρηση τοῦ ἁλιευτικοῦ πλούτου. Προσεπάθησε πράγματι νά

ἀποδείξει τήν ἐλάχιστη σημασία πού τό βρετανικό μέτρο εἶχε ὅσον ἀφορᾶ τό κέρδος σέ ἰχθεῖς γιά ἀνθρώπινη διατροφή. Ὁ διευθυντής τῆς ὑπηρεσίας ἔκρινε τήν μελέτη ὡς ἄκαιρη καί μή πειστική. Ὁ γενικός διευθυντής, πού ἐνημερώθη, ἐζήτησε τήν διακοπή τῆς ἐργασίας, ἀλλά ὁ Munk συνέχισε ἰδιωτικά καί ἐτελείωσε τήν ἔκθεσή του (64 σελίδες).

6) Ἰσορροπία δυνατοτήτων ἁλιείας καί ἁλιευτικός πλοῦτος:

Συνετάγη ἔκθεση γιά τό θέμα αὐτό, ἀπό τόν Munk, πού περιελάμβανε περιγραφή τῶν διαφόρων μεθόδων γιά τήν ἐπίλυση τοῦ προβλήματος τοῦ πλεονάσματος τῶν ἱκανοτήτων τοῦ στόλου. Ἀντί νά ἀποδώσει τίς διάφορες αὐτές μεθόδους σέ μιά τρέχουσα γλώσσα καί νά συναγάγει τίς χρήσιμες γιά τίς μεταγενέστερες ἐργασίες τοῦ τμήματος ὑποδείξεις, ὁ Munk περιωρίσθη νά συνοψίσει τίς μεθόδους χρησιμοποιῶντας ἀφηρημένους μαθηματικούς τύπους καί χωρίς νά συναγάγει πρακτικές συνέπειες. Ἡ ἐργασία αὐτή δυνατόν νά ἀνταποκρίνεται σέ ἐπιστημονικές ἀπαιτήσεις, δέν ἀνταποκρίνεται ὅμως στίς ἀπαιτήσεις τῆς ὑπηρεσίας.

2. Ἐξέταση σχεδίων καί προγραμμάτων ἐπενδύσεων

Ὁ Munk προσελήφθη κυρίως γιά τήν ἐξέταση καί διατύπωση γνώμης ἐπί τῶν σχεδίων καί προγραμμάτων ἐπενδύσεων πού ὑποβάλλονται πρός ἐκτίμηση στήν γενική διεύθυνση XIV (κυρίως στήν δανική γλώσσα). Ἡ ἐργασία αὐτή ἔγινε κατά ἱκανοποιητικό τρόπο· ἀπό τήν ἀρχή ὅμως τῆς περιόδου δοκιμασίας του, ὁ Munk ἐδήλωσε στούς προϊσταμένους του ὅτι δέν ἤθελε νά κάνει αὐτή τήν μορφή ἐργασίας πού τήν θεωροῦσε ὡς «ὑποδεέστερη».

3. Παρακολούθηση ὁρισμένων μελετῶν πού εἶχαν δοθεῖ ἐκτός ὑπηρεσίας

Λαμβανομένης ὑπ' ὄψη τῆς καταρτίσεώς του, ὁ Munk εἶχε παρακληθεῖ, μεταξύ ἄλλων, νά παρακολουθήσει ὁρισμένες μελέτες πού τό τμῆμα «διαρθρωτική πολιτική» διεξῆγε μέ τήν βοήθεια ἐξωτερικῶν ἐμπειρογνωμόνων. Τό ἔργο αὐτό διηυκολύνετο διότι τό γενικό διάγραμμα τῶν μελετῶν εἶχε ἤδη καταρτισθεῖ πρό τῆς ἀφίξεως τοῦ Munk, ὁ ὁποῖος ὤφειλε νά παρακολουθήσει, κυρίως γιά τίς δανικές καί γερμανικές περιφέρειες, τήν καλή διεξαγωγή τῶν μελετῶν καί νά ἐκφέρει τήν γνώμη του γιά τά ἀποτελέσματα.

Ἀντί νά ἐξομαλύνει τίς δυσχέρειες μέ τούς ἐμπειρογνώμονες, ὁ Munk ἐδημιούργησε νέες, πρᾶγμα πού ὑπεχρέωσε τόν προϊστάμενο τοῦ τμήματός του νά παρέμβει γιά νά ἀποκαταστήσει ὁρισμένες καταστάσεις.

4. Οἰκονομικές συνέπειες τῶν ἐνισχύσεων στίς βιομηχανίες σαρδέλλας καί ἀντζούγιας

Ἐνῶ τοῦ ἐζητήθη νά προβεῖ σέ μιά πρώτη ἐκτίμηση τοῦ μεγέθους τῶν ἐν λόγω οἰκονομικῶν ἐνισχύσεων, ὁ Munk παρέδωσε μιά ἐργασία ἐντελῶς δυσανάλογη πού περιελάμβανε ὄχι λιγώτερο ἀπό 4 ἐκθέσεις καί ἕνα working paper 40 περίπου σελίδων, ἐπί πλέον δέ 100 σελίδες μέ παραρτήματα.

Τέλος, ὅσον ἀφορᾶ τήν ἐκτίμηση τῶν τωρινῶν καθηκόντων πού ἀνέλαβε ὁ προσφεύγων ὑπό τήν ἰδιότητα τοῦ ἐθνικοῦ ἐμπειρογνώμονος, ἡ Ἐπιτροπή προσεκόμισε ἀντίγραφο ἐγγράφου πού περιέχει τήν θέση

τοῦ προϊσταμένου τοῦ τμήματος στό ὁποῖο ὑπηρετεῖ ὁ προσφεύγων. Κατά τόν προϊστάμενο τοῦ τμήματος, οἱ κρίσεις τοῦ ὁποίου ἐπιβεβαιώθησαν ἀπό τόν διευθυντή του,

«ὁ Munk, Δανός ἐθνικός ἐμπειρογνώμων, ἐπεφορτίσθη, βάσει ὁδηγιῶν ἑνός ὑπαλλήλου Α 5, νά ἐκπονήσει ἕνα πρότυπο ἐκτιμήσεως τῶν δεδομένων τοῦ δικτύου γεωργικῆς λογιστικῆς πληροφορήσεως τῆς Κοινότητος (RICA).

Οἱ γνώσεις τοῦ Munk στήν οἰκονομετρία καί στήν κατάρτιση προτύπων τοῦ ἐπέτρεψαν νά καταρτίσει ἕνα πρότυπο ἐργασίας τό ὁποῖο ἤδη ἐχρησιμοποιήθη γιά τήν προετοιμασία τοῦ μνημονίου τῆς Ἐπιτροπῆς ἐπί τῆς Ἐντολῆς τῆς 30ῆς Μαΐου 1980 καί γιά τήν προπαρασκευή τῶν προτάσεων περί κοινῶν γεωργικῶν τιμῶν. Ἐπί τοῦ παρόντος, ὁ Munk ἐπιφέρει τεχνικές βελτιώσεις στό ἐν λόγω πρότυπο γιά νά τό καταστήσει περισσότερο εὔχρηστο καί γιά νά βελτιώσει τό πεδίο ἐφαρμογῆς του.

Ἡ συμβολή τοῦ Munk στήν ἀνάπτυξη τῶν ὀργάνων πληροφορήσεως τῆς γενικῆς διευθύσεως VI ὑπῆρξε ἰδιαίτερα ἀποτελεσματική».

IV — Προφορική διαδικασία

Στήν συνεδρίαση τῆς 17ης Δεκεμβρίου 1981, ἠγόρευσαν ὁ προσφεύγων, ἐκπροσωπούμενος ἀπό τόν G. Vandersanden, δικηγόρο Βρουξελλῶν καί ἡ Ἐπιτροπή τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, ἐκπροσωπουμένη ἀπό τόν J. Pipkorn, μέλος τῆς νομικῆς της ὑπηρεσίας, ἐπικουρούμενο ἀπό τόν R. Andersen, δικηγόρο Βρυξελλῶν.

Ὁ γενικός εἰσαγγελεύς ἀνέπτυξε τίς προτάσεις του κατά τήν συνεδρίαση τῆς 11ης Φεβρουαρίου 1982.

Σκεπτικό

1 Μέ δικόγραφο πού κατετέθη στήν γραμματεία τοῦ Δικαστηρίου τήν 24η Ἀπριλίου 1981, ὁ K. Munk, πρώην δόκιμος ὑπάλληλος τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, ἤσκησε προσφυγή μέ τήν ὁποία ζητεῖ τήν ἀκύρωση τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς 1ης Ἰουλίου 1980, μέ τήν ὁποία ἀπελύθη μετά τήν λήξη τῆς περιόδου δοκιμασίας, μέ τίς συνέπειες πού συνεπάγεται μία τέτοια ἀκύρωση, κυρίως ὅσον ἀφορᾶ τήν ἀποκατάσταση τῆς σταδιοδρομίας του.

2 Ὁ προσφεύγων εἰσῆλθε στήν ὑπηρεσία τῆς Ἐπιτροπῆς τήν 1η Ὀκτωβρίου 1979, ὑπό τήν ἰδιότητα τοῦ δοκίμου ὑπαλλήλου στό τμῆμα «διαρθρωτική πολιτική» τῆς γενικῆς διευθύνσεως XIV (ἁλιεία), μέ τόν βαθμό Α 7. Κατά τήν λήξη τῆς περιόδου δοκιμασίας ἀπελύθη μέ ἀπόφαση τῆς ἀρμοδίας γιά τούς διορισμούς ἀρχῆς (ἐφ' ἑξῆς: ΑΔΑ), τῆς 1ης Ἰουλίου 1980, βάσει δυσμενοῦς ἐκθέσεως κατά τό πέρας τῆς δοκιμασίας.

3 Ἡ ΑΔΑ αἰτιολόγησε τήν ἀπόλυση μέ ἔλλειψη προσαρμογῆς τοῦ προσφεύγοντος στίς ἀπαιτήσεις τῆς ὑπηρεσίας, τόσο ἐξ ἐπόψεως ἱκανότητος γιά τήν ἐκπλήρωση τῶν καθηκόντων του, ὅσο καί ἐξ ἐπόψεως ἀποδόσεως καί διαγωγῆς, στηριζομένη στίς κυριότερες κρίσεις τῆς ἐκθέσεως κατά τό πέρας τῆς δοκιμασίας.

4 Πρός ὑποστήριξη τῆς προσφυγῆς του, ὁ προσφεύγων προβάλλει τρεῖς λόγους πού πηγάζουν, ὅπως ἰσχυρίζεται, ἀπό παρατυπίες τῆς ἀποφάσεως καί οἱ ὁποῖοι συνίστανται στήν μή τήρηση προθεσμίας καταρτίσεως τῆς ἐκθέσεως κατά τό πέρας τῆς δοκιμασίας, σέ ἐσφαλμένη αἰτιολογία, πού ὀφείλεται σέ ἀνακριβεῖς καί ὑπερβολικά αὐστηρές κρίσεις τῆς ἐν λόγω ἐκθέσεως καί σέ κατάχρηση ἐξουσίας λόγω τοῦ ὅτι ἡ ἔκθεση συνετάγη ἀποκλειστικά μέ σκοπό τήν ἀπόλυσή του καί γιά νά τόν παρεμποδίσει νά ἀνεύρει ἀπασχόληση σέ ἄλλη ὑπηρεσία τῆς Ἐπιτροπῆς. Συναφῶς, ἡ Ἐπιτροπή εἶχε ἐπί πλέον παραβεῖ τίς ὑποχρεώσεις της περί ἀρωγῆς τῶν ὑπαλλήλων της καί τηρήσεως τῆς ἀρχῆς τῆς χρηστῆς διοικήσεως.

Ἐπί τῆς τηρήσεως τῆς προθεσμίας πού καθορίζεται στό ἄρθρο 34 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων

5 Κατά τό ἄρθρο 34, παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων, «τό ἀργότερο ἕνα μῆνα πρίν ἀπό τό πέρας τῆς περιόδου δοκιμασίας, καταρτίζεται ἔκθεση περί τῆς ἱκανότητας τοῦ ἐνδιαφερομένου πρός ἐκπλήρωση τῶν καθηκόντων πού τοῦ ἔχουν ἀνατεθεῖ, καθώς καί περί τῆς ἀποδόσεως καί τῆς συμπεριφορᾶς του στήν ὑπηρεσία. Ἡ ἔκθεση αὐτή γνωστοποιεῖται στόν δόκιμο ὑπάλληλο, ὁ ὁποῖος δύναται νά διατυπώσει ἐγγράφως τίς παρατηρήσεις του».

6 Ὁ προσφεύγων ὑποστηρίζει, σχετικά, ὅτι ἡ προθεσμία τοῦ ἑνός μηνός πού καθορίζεται ἀπό τήν προαναφερθεῖσα διάταξη δέν ἐτηρήθη, δεδομένου ὅτι ἡ ἔκθεση κατά τό πέρας τῆς δοκιμασίας του κατηρτίσθη στίς 19 Ἰουνίου καί τήν ἐπέστρεψε μαζί μέ τίς παρατηρήσεις του στίς 27 Ἰουνίου, ἡ δέ ἀπόφαση περί ἀπολύσεώς του ἐλήφθη τήν 1η Ἰουλίου, μέ ἰσχύ αὐθημερόν. Λόγω τῶν συντόμων αὐτῶν προθεσμιῶν, ὁ προσφεύγων δέν εἶχε ἀρκετό χρόνο γιά νά ὑποβάλει τίς παρτηρήσεις του καί ἡ ΑΔΑ δέν διέθετε τόν ἀναγκαῖο χρόνο γιά νά ἐκτιμήσει τίς κρίσεις τῆς ἐκθέσεως καί τίς παρατηρήσεις πού τίς συνόδευαν, ὥστε νά λάβει τήν ἀπόφασή της κατά τό πέρας τῆς δοκιμασίας μέ πλήρη ἐπίγνωση τῆς ὑποθέσεως. Ἐπειδή ἐλήφθη ὑπό τίς ἐν λόγω συνθῆκες, ἡ ἀπόφαση περί ἀπολύσεως πρέπει, κατά τόν προσφεύγοντα, νά θεωρηθεῖ ὡς παράτυπη.

7 Ἡ Ἐπιτροπή δικαιολογεῖ τήν ὑπέρβαση αὐτή τῶν προθεσμιῶν, λόγω τῆς ἐπιθυμίας της νά λάβει ὑπ' ὄψη τά συμφέροντα τοῦ ἐνδιαφερομένου. Οἱ ἱεραρχικά προϊστάμενοί του ἤθελαν πράγματι νά τοῦ παράσχουν τήν δυνατότητα νά περατώσει μία μελέτη καί νά ἀναζητήσει, ὅπως τοῦ εἶχε συστηθεῖ, ἄλλη θέση στήν Ἐπιτροπή, πρίν ἀπό τό πέρας τῆς δοκιμασίας του.

8 Ὅπως ἔχει δεχθεῖ τό Δικαστήριο, ἡ βραδύτης στήν κατάρτιση τῆς ἐκθέσεως κατά τό πέρας τῆς δοκιμασίας συνιστᾶ παρατυπία ἐν σχέσει πρός τίς ρητές ἀπαιτήσεις τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ἡ ὁποία, ἄν καί εἶναι λυπηρά, δέν εἶναι, πάντως, τέτοιας φύσεως πού νά θίγει τό κῦρος τῆς ἐκθέσεως. Σκοπός τοῦ ἄρθρου 34 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως εἶναι νά ἐξασφαλισθεῖ στόν ἐνδιαφερόμενο τό δικαίωμα νά ὑποβάλλει τίς ἐνδεχόμενες παρατηρήσεις του στήν ΑΔΑ, καθώς καί νά ἐξασφαλισθεῖ ὅτι οἱ παρατηρήσεις του θά ληφθοῦν ὑπ' ὄψη ἀπό τήν ἐν λόγω ἀρχή.

9 Ὅπως προκύπτει ὅμως ἀπό τήν δικογραφία, ὁ χρόνος πού διέρρευσε μεταξύ τῆς καταρτίσεως τῆς ἐκθέσεως καί τῆς ἀποφάσεως περί ἀπολύσεως ἦταν ἐν προκειμένω ἐπαρκής γιά νά δυνηθεῖ ὁ προσφεύγων νά ἐκφέρει τίς παρατηρήσεις του μετά τήν κοινοποίηση τῆς ἐκθέσεως, καθώς καί γιά νά εἶναι εἰς θέση ἡ ΑΔΑ νά ἐκφέρει κρίση, ὅπως ὑπεχρεοῦτο. Πρέπει ἐπίσης νά σημειωθεῖ ὅτι ἡ ἄποψη τοῦ ἱεραρχικά προϊσταμένου πού κατ' οὐσίαν ἐταυτίζετο μέ τήν κρίση πού ἐκφράζεται στήν ἔκθεση κατά τό πέρας τῆς δοκιμασίας, τοῦ ἐγνωστοποιήθη μέ ὑπηρεσιακό σημείωμα τῆς 20ῆς Μαΐου, ὁ δέ προσφεύγων ἀπήντησε μέ ἐπιστολή τῆς 9ης Ἰουνίου 1980.

10 Ἐκ τῶν προηγηθέντων ἕπεται ὅτι δέν δύναται νά γίνει δεκτός ὁ λόγος τοῦ προσφεύγοντος περί παραβάσεως τοῦ ἄρθρου 34 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων, ἑπομένως δέ, ὁ λόγος αὐτός πρέπει νά ἀπορριφθεῖ.

Ἐπί τῆς ἐσφαλμένης αἰτιολογίας τῆς ἀποφάσεως περί ἀπολύσεως

11 Ὁ προσφεύγων ὑποστηρίζει ὅτι ἡ ἔκθεση κατά τό πέρας τῆς δοκιμασίας, πού ἀποτελεῖ τήν οὐσιαστική βάση τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, περιέχει ἀνακριβεῖς καί ὑπερβολικά αὐστηρές κρίσεις, δέν εἶναι δέ ἀντικειμενική, καθ' ὅσον στηρίζεται στίς ἀμφισβητούμενες πλευρές τῆς ἐργασίας του, χωρίς νά ἀναφέρει κανένα θετικό στοιχεῖο τῆς προόδου τῆς περιόδου δοκιμασίας του. Διατείνεται ἐπίσης ὅτι εἰργάσθη κατά τήν περίοδο τῆς δοκιμασίας του χωρίς σαφεῖς ὁδηγίες ἀπό τούς προϊσταμένους του καί ὅτι ἡ ἔκθεση κατά τό πέρας τῆς δοκιμασίας δέν ἀναφέρει ὅλες τίς δραστηριότητές του κατά τήν διάρκεια τῆς ἐπιδίκου περιόδου.

12 Ἡ καθ' ἧς ἀπορρίπτει τούς ἰσχυρισμούς αὐτούς διευκρινίζοντας ὅτι οἱ πνευματικές ἱκανότητες καί τά ἐπιστημονικά προσόντα τοῦ προσφεύγοντος δέν ἀμφισβητοῦνται. Ἐν τούτοις, ὁ προσφεύγων δέν εἶχε τίς ἀπαιτούμενες ἱκανότητες γιά σταδιοδρομία ὑπαλλήλου σέ μία διεθνή διοίκηση πού ἀντιμετωπίζει εἰδικά προβλήματα. Ἡ καθ' ἧς ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ προσφεύγων ἐπεξεργάζετο τά θέματα πού τοῦ ἀνετίθεντο μέ ὑπερβολικά θεωρητικό τρόπο, ἀσυμβίβαστο μέ τίς ἀνάγκες τῆς καθημερινῆς λειτουργίας τῆς ὑπηρεσίας καί ἐκτός τοῦ πλαισίου πού τοῦ εἶχε καθορισθεῖ γιά τήν ἐκτέλεση τῶν ἐργασιῶν του.

13 Ἐπί πλέον, στόν προσφεύγοντα προσάπτεται ὅτι δέν ἐτήρησε τήν ἱεραρχική τάξη, ἐρχόμενος σέ ἐπαφή μέ ἄλλες ὑπηρεσίες τῆς Ἐπιτροπῆς χωρίς ἄδεια τοῦ προϊσταμένου του καί κατά παραμερισμό του.

14 Πρέπει νά σημειωθεῖ ὅτι ὁ προσφεύγων δέν προσκομίζει καμμία ἀπόδειξη πρός ὑποστήριξη τῶν ἰσχυρισμῶν του ὅτι ἦταν ὑποχρεωμένος νά ἐργάζεται χωρίς ὁδηγίες καί ὅτι ἡ ἔκθεση εἶναι ἀνακριβής, ἐπειδή δέν ἀναφέρει ὅλες τίς δραστηριότητές του κατά τήν ὑπό κρίση περίοδο. Ἄλλωστε, ἡ ἔκθεση κατά τό πέρας τῆς δοκιμασίας δέν εἶναι ἀπαραίτητο νά περιγράφει παρά μόνο τίς κύριες δραστηριότητες τοῦ ἐνδιαφερομένου κατά τήν περίοδο τῆς δοκιμασίας. Ἡ ἐν λόγω περιγραφή πρέπει νά εἶναι ἀρκετά ἀκριβής γιά νά ἐπιτρέπει στήν ΑΔΑ νά αἰτιολογεῖ καί νά λαμβάνει τήν ἀπόφασή της.

15 Οὔτε καί ἡ ἔλλειψη ἀντικειμενικότητος τῆς ἐκθέσεως δύναται νά γίνει δεκτή διότι ἀπό τήν ἀνάγνωσή της προκύπτει σαφῶς ὅτι οἱ ἱκανότητες τοῦ προσφεύγοντος εἶχαν, ἀπό ὁρισμένες πλευρές, κριθεῖ ὡς καλές καί μάλιστα ὡς πολύ καλές.

16 Ὅσον ἀφορᾶ τούς ἰσχυρισμούς τοῦ προσφεύγοντος ἐπί τῆς οὐσίας τῶν περί αὐτοῦ κρίσεων τῆς ἐν λόγω ἐκθέσεως, πρέπει νά ὑπομνησθεῖ ὅτι στήν ἁρμοδία διοικητική ἀρχή ἀνήκει ἡ ἐξουσία ἐκτιμήσεως τῆς ἱκανότητος τοῦ ἐνδιαφερομένου νά ἀσκεῖ τά καθήκοντα πού τοῦ ἔχουν ἀνατεθεῖ, ὑπό τήν ἐπιφύλαξη τοῦ δικαστικοῦ ἐλέγχου τῆς ἐν λόγω ἀσκήσεως ἀπό τό δικαστήριο γιά πρόδηλη πλάνη. Ἀπό τή δικογρφία ὅμως, δέν προκύπτει ὅτι ἡ ΑΔΑ ὑπέπεσε ἐν προκειμένω σέ πρόδηλη πλάνη κατά τήν ἐκτίμηση τῶν προσόντων τοῦ Munk.

17 Πρέπει ἐπομένως νά ἀπορριφθεῖ καί ὁ δεύτερος λόγος πού προεβλήθη ἀπό τόν προσφεύγοντα.

Ἐπί τοῦ λόγου περί καταχρήσεως ἐξουσίας

18 Ὁ προσφεύγων ἰσχυρίζεται σχετικά, ὅτι ἡ ἀπόλυσή του ἔγινε γιά νά παρεμποδισθεῖ ἡ εὐόδωση τῶν προσπαθειῶν του γιά τήν μετάταξή του.

19 Ἡ ἐπιχειρηματολογία αὐτή, πού στηρίζεται σέ διπλή παρανόηση, δέν δύναται νά γίνει δεκτή. Κατ' ἀρχάς, πρέπει νά σημειωθεῖ ὅτι οἱ ἴδιοι οἱ ἱεραρχικῶς προϊστάμενοι τοῦ προσφεύγοντος τόν συνεβούλευσαν ἐγκαίρως νά ἐξετάσει τίς δυνατότητες ἀνευρέσεως, σέ ἄλλες ὑπηρεσίες τῆς Ἐπιτροπῆς, ἀπασχόληση πού θά ἀνταπεκρίνετο πληρέστερα στά ἐπαγγελματικά του προσόντα. Ἀφ' ἑτέρου, δέν εἶναι ἁρμόδιο τό Δικαστήριο νά κρίνει τήν ἀναγκαιότητα ἤ τό πρόσφορο μιᾶς ἀναδιαρθρώσεως τῶν θέσεων ἐντός τῆς διοικήσεως, ὅπως αὐτή πού θά συνεπήγετο τό αἴτημα τοῦ προσφεύγοντος.

20 Ὁ προσφεύγων προσάπτει ἐπίσης στήν Ἐπιτροπή ὅτι παρέβη τό καθῆκον τῆς ἀρωγῆς τῶν ὑπαλλήλων της, τό ὁποῖο προβλέπεται στό ἄρθρο 24 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων, ἐπειδή δέν τόν ὑπεστήριξε στίς προσπάθειές του νά ἐξεύρει ἄλλη ἀπασχόληση ἐντός τοῦ ὀργάνου.

21 Ὁ λόγος αὐτός δέν δύναται νά γίνει δεκτός. Ὅπως ἐδέχθη προσφάτως τό Δικαστήριο μέ τήν ἀπόφαση τῆς 17ης Δεκεμβρίου 1981(Bellardi-Ricci, 178/80, πού δέν ἔχει ἀκόμη δημοσιευθεῖ στήν Συλλογή), οἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ἀποβλέπουν στήν ἐξασφάλιση τῆς ἀμύνης τῶν ὑπαλλήλων ἔναντι ἐνεργειῶν τρίτων καί ὄχι ἔναντι πράξεων πού προέρχονται ἀπό τό ἴδιο τό ὄργανο, στό ὁποῖο ὑπηρετοῦν, καί τῶν ὁποίων ὁ ἔλεγχος διέπεται ἀπό ἄλλες διατάξεις τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως.

22 Ἀπό τίς προηγηθεῖσες σκέψεις προκύπτει ὅτι ἡ προσφυγή πρέπει νά ἀπορριφθεῖ ὡς ἀβάσιμη.

Ἐπί τῶν δικαστικῶν ἐξόδων

23 Κατά τό ἄρθρο 69, παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας, ὁ ἡττηθείς διάδικος καταδικάζεται στά δικαστικά ἔξοδα.

24 Σύμφωνα ὅμως μέ τό ἄρθρο 70 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας, προκειμένου περί προσφυγῶν ὑπαλλήλων τῶν Κοινοτήτων, τά ὄργανα φέρουν τά ἔξοδα, στά ὁποῖα ὑπεβλήθησαν.

Διά ταῦτα,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμῆμα)

κρίνει καί άποφασίζει:

1) Άπορρίπτει τήν προσφυγή.

2) Κάθε διάδικος φέρει τά δικαστικά του ἔξοδα.

Due Χλωρός Grévisse

Ἐδημοσιεύθη σέ δημοσία συνεδρίαση στό Λουξεμβοῦργο στίς 25 Μαρτίου 1982.

Κατ' ἐντολή τοῦ γραμματέως

V. Joris

Εἰσηγητής τοῦ δικαστοῦ

Ὁ πρόεδρος τοῦ δευτέρου τμήματος

O. Due

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ GERHARD REISCHL ΠΟΥ ΑΝΕΠΤΥΧΘΗΣΑΝ ΣΤΙΣ 11 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1982 [1]

Κύριε πρόεδρε,
κύριοι δικαστές,

Ὁ προσφεύγων στήν παροῦσα ὑπόθεση εἰσῆλθε στήν ὑπηρεσία τῆς Ἐπιτροπῆς ὡς δόκιμος ὑπάλληλος μέ τόν βαθμό Α 7 ἀπό τήν 1η Ὀκτωβρίου 1979. Ἐτοποθετήθη στήν Γενική διεύθυνση XIV (ἁλιεία), διεύθυνση Β (ἀγορές καί διαρθρώσεις) τμῆμα 2 (διαρθρωτική πολιτική).

Ἀρκετό ἤδη χρόνο πρίν ἀπό τήν λήξη τῆς περιόδου δοκιμασίας του — ἡ ὁποία, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 34 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων ἔληγε τήν 30ή Ἰουνίου 1980 — οἱ προϊστάμενοί του τόν ἐπέπληξαν προφορικῶς λόγω τῆς ἀποδόσεώς του καί τῆς συμπεριφορᾶς του. Ὁ προϊστάμενος τοῦ τμήματος στό ὁποῖο εἰργάζετο τοῦ ἔκανε ἐπίσης γραπτῶς παρατήρηση μέ ὑπηρεσιακό σημείωμα τῆς 20ῆς Μαΐου 1980. Σ' αὐτό ἀνεφέρετο, ἀφ'

1 — Μετάφραση ἀπό τά γερμανικά.